

Jantaster. Smidlertid vil jeg sige, at var der ikke anden Grund til at faae Suffer-tolden bort end dette Hensyn, var der Intet i Veien for, at man kunde stille denne In-dustri paa ombendt Maade af, hvad der er Tale om med Hensyn til Spiritus; saaledes, at man kunde give en Godtgjærelse i Forhold til det Sukker, der bliver forbrugt, saa at man altsaa, medens man i Brøgaerierne lægger Skatten i Forhold til Salgsbøgerne, skulle godtgjøre disse Sufferindustrier i Forhold til Indtægtsbøgerne. Jeg kan ikke se, at der vilde være Noget i Veien derfor. Men ligesom jeg altsaa mener, at Anærebene paa de indirekte Skatter gennem Sufferet ere uberettigede, saaledes mener jeg ogsaa, at det er uberettiget med Hensyn til Petroleum. Gaar man lidt dybere til bunds i Sagen, viser det sig, at Forbruget af Petroleum stiger i Forhold til de Paaagjældendes Velstand. Just fordi det er saa billigt, ødsles der med Petroleum, og de mindre Velstaaende ville netop kunne spare paa Petroleum, fordi de ikke i samme Grad som de Velstaaende have Brug for kunstigt Lys. (En Ste mme: Petroleumskogerne!) Jeg skal gjerne tage Petroleumskogerne med. Selv naar jeg tager dem med, er jeg overbevist om, at Forbruget vil blive overordentlig meget større hos de Besiddende, i ethvert Tilfælde saa meget større, at det rigelig balancerer Forfjellen i deres Indtægter. Jeg tror, at der ikke godt kan være nogen anden Mening om dette, end at Petroleumskorbruget, statistisk undersøgt, vil vise sig at være større hos de Besiddende end hos de Ikkebesiddende. Naar man altsaa i det Hele og Store ikke har kunnet finde andre Objekter for sit Angreb paa den indirekte Beskatning end disse to, er det aabenbart, at denne ikke er ubillig i vort Land, saa at der kun kunde være Grund til at ændre væsentligt derved, hvis vi havde en bugnende Statskasse. Det kan man maaste mene, at vi have, men jeg tror i Virkeligheden, at der er intet af Partierne, der mener det, thi de Udtalelser, der faldt i Begyndelsen af Samlingen, gaa snarere i den Retning, at Statskassen gaar rast ned ad imod at blive tom, og at vi derfor maa have nye Skatter. Altsaa, der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt vi for Dieblisset ligge med en større Kassebeholdning, end vi strengt taget have fornødent, men jeg tror egentlig ikke, at vi ere saaledes stillede, at vi glat væk kunne skjære Indtægter bort uden at vide, hvorfra vi skulle hente andre Indtægter. Jeg tror i alt Fald, at vi først maa betænke os derpaa; thi selv om vi kun skride til de Reformers, hvorom begge Partier ere enige, vilde vi ikke alene behøve denne Tilgang af

Indtægter men oveniud nye. Jeg vilde derfor overfor dette Lovforslag meget hellere gaa i den Retning at forlange hele Beløbet anvendt til de Formaal, som den ærede Finansminister har ment, at kun den ene Halvdel skulde bruges til, nemlig til at sikke Gjennemførelsen af de sociale Reformers. Jeg tror, at vi anderledes fylbig og tilfredsstillende kunde gennemføre disse Reformers, hvis vi i det Dieblis, vi kom til at staa ligeoverfor deres Gjennemførelse, kunde sige, at vi havde meget store Beløb at disponere over dertil. Jeg kunde for mit Vedkommende ønske, at dette blev slaet stærkere fast i Lovforslaget, end det er sket, og vi have jo saavel Udtalelser fra det andet Thing som fra den ærede Finansminister, der synes at tyde paa, at selv om man sikrede sig det, vilde der ikke derved fremkomme nogen Banstelig-hed for Lovens Gjennemførelse. Derfor vil altsaa slog fast, at de Beløb, som disse Skattelove indbragte, ifkun og udelukkende maatte anvendes til Fremme af de sociale Reformers, særlig til Gjennemførelsen af en fylbig, helt ud rundelig og rigelig Alderdomsforførgelseslov, tror jeg, at vi handlede mest i Overensstemmelse med de Samfundslags Tarv, som jo særlig skulde varetages af dette Thing. Men jeg maa dog tilføie, at vi aldrig ville kunne faae disse Reformers frem i en tilstrækkelig tilfredsstillende Stillelse, medmindre de, der skulle nyde godt af dem, ogsaa selv komme til at bidrage Noget dertil. Hvis vi derimod forlange, at der skal kompenseres paa de Skatter, som bæres af Samfundet i dets Helhed, paa de indirekte Skatter, er jeg overbevist om, at vi der forlange et Gode, som mere bliver til Fordel for de Besiddende end for de Ikkebesiddende. At vi i alt Fald ikke kunne forlange noget mere Demokratisk, end at de Beløb, der indkomme, allesammen skulde bruges til de sociale Reformers, forekommer mig klart. — Naar man endelig til Slutning siger, at dette Altsammen kan være meget godt, men først skal man da have disse Love frem, først derefter kunne Skatterne voteres, vil jeg svare, at jeg just lige overfor disse sociale Love og da særlig lige overfor Spørgsmaalet om Alderdomsforførgelsen vilde ønske, at man ikke skulde være nødt til at stille sig saaledes. Jeg er overbevist om, at hvis en Alderdomsforførgelseslov skal have noget heldigt Grundlag, maa den ogsaa kræve Bidrag af dem, der skulle forførges. Man vilde blive nødt til at kræve disse Bidrag fra de Paaagjældende i deres unge Alder, og der vilde derfor altid i det Dieblis, en Alderdomsforførgelseslov kom ud, være nogle Aldersklasser, som det vil være meget